

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΓ'. - φύλ. 15 * ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 11 ΤΟΥ ΑΠΡΙΛΗ 1915 * ΑΡΙΘΜΟΣ 560

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ
ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΑΔΕΡΦΟΣ ΜΟΥ Ο ΓΙΑΝΝΗΣ. Τὸ χρέος τοῦ Βασιλιᾶ.
G. BRANDES. Γιά τόν Ἰμεν καί τή ζωή του (τέλος).
ΓΟΥΣΤΑΒΟΣ ΓΚΕ-Ι-ΓΕΡΣΤΑΜ. Τὸ βιβλίο τοῦ μικροῦ
ἀδερφοῦ (συνέχεια).
M. ΜΑΓΝΗΣ. Ἀπὸ τὴν ἐκδοσὴ τοῦ Χατζή.
ΙΩΣΗΦ ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΣ. Ἀπὸ τὸ Γ' βιβλίο «Ζωή καί
Ἀγάπη».
SCHILLER. Ἡ περιωπή τῆς γυναικὸς (Μετάφρ. Κ. Θεο-
τόκη).
ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ.—ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ. Ἡ ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ.
—Ο.ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ.

SCHILLER

Ο Η ΠΕΡΙΩΠΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ Ο

Τιμή στη γυναίκα ποῦ πλέκει καὶ ὑφαίνει
Οὐράνιες μοσχοὺς στὴ ζωὴ τὴ θλιμμένη,
Ποῦ πλέκει πασίχαρο ἀγάπης δεσμό,
Κι' ἀκοίμητη μὲς τῆς σεμνῆς ὁμορφιάς της
Τὸν πέπλο φυλά τῆς πανώριας καρδιάς της
Τὴν ἀσβυστὴ φλόγα μὲ χέρι ἀγαθό.

Τῆς ἀλήθειας δὲ γνωρίζει
Τὰ ὄρια ἢ ἄγρια ὁρμὴ τ' ἀντρὸς
Πάθους πέλαγα νὰ σκίξει
Τόνε σπρώχνει ὁ στοχασμός,
Λαχταρᾷ τὰ ξένα μέρη
Καὶ μὲ ἀνήσυχη καρδιά
Μὲς τὸ ἀζύγωτο τ' ἀστέρι
Τόνειρό του κυνηγᾷ.

Μ' αὐτὴ τὸ φεγγάρι κρατεῖ μ' ἓνα γνέμμα
Καὶ πίσω τὸν γέρονει τὸ μάγο της βλέμμα,
Καὶ πάλι τὸν βάζει σὲ δρόμο σωστό.
Στὸ ἀπλὸ τὸ καλύβι τῆς μύνας ἀξαίνει
Κ' ἐκεῖ τὴν ἐνάρετὴ ἀγνότῃ μαθαίνει
Παῖδι τῆς πανάχραντης φύσης πιστό.

Μ' ὀχτροπάθεια αὐτὸς δουλεύει
Καὶ μὲ ὁρμὴ ποῦ ὅλα ἀνασπᾷ,
Στὴν ζωὴ πάντα ἀγορεύει
Καὶ ποτὲ δὲ σταματᾷ.

Σὰν τῆς ὕδρας τὸ κεφάλι
Ποῦ ὅλο γίνεται ξανά,
Τοῦ καημοῦ τὸν δέρονει ἡ ζάλη,
Κι' ὅ,τι κάνει τὸ χαλᾷ.

Μὰ δόξα ἡσυχότερη χαίρεται ἐκείνη,
Τὸ ρόδο ποῦ φέρνει ἡ στιγμή δὲν τὸ ἀφίνει,
Τὸ θρέφει μὲ σπλάχνος κι' ἀγάπῃ θερμῇ,
Στὸ ἔργο τὸ ὑπόχρεο πολὺ πλὺ ἀυτεξούσια,
Στῆς γνώσης τὸν κάμπο ἀπ' τὸν ἄντρα πλὺ
[πλούσια,

Στὸν ἄπειρο κύκλο τῆς ποίησης σοφῆ.
Δὲν ἤξερει τοῦ ἄντρα ἡ μαύρη,
Κρούα, κι' ἀράθυμῃ καρδιά
Ν' ἀκκουμπήσῃ ἄλλου γὰ νὰ ὤρει
Τοῦ ἔρωτα τὴ θεία χαρὰ.
Δὲ φιλεῖ ἡ ψυχὴ τοῦ μιὰν ἄλλῃ
Καὶ οἱ ἴδιοι οἱ ἀγῶνες τῆς ζωῆς
Κάνουν πλὺ σκληρὸ τὸ ἀτσάλι
Τῆς σκληρῆς τοῦ τῆς ψυχῆς.

Μὰ εἶναι ὅμοια στοῦ Αἰόλου τὴν ἄρπα, ποῦ
[σειέται

Γοργά, ὅταν γλυκὰ ἀπὸ μίαν αὔρα χτυπιέται,
Ἡ ἀγνὴ τῆς γυναικὸς ψυχὴ. Τρυφερὰ
Τὴ σκιάζει κ' ἡ εἰκόνα τοῦ πόνου, κι' ἀνάπτει
Τὸ πρᾶο τῆς τὸ στήθι· κι' ἀτίμητα ἀστράφτει
Στὸ μάτι τῆς τότες ἡ οὐράνια δροσιά.

Γιὰ τοὺς ἄντρες δικαιοσύνη
Εἶναι ἡ δύναμις καὶ βία,
Μὲ τὴ σπάθα ὁ Σκύθης κρίνει
Καὶ τὸν Πέρση τρώει ἡ σκλαβιά,
Ἀχαλίνωτα τὰ πάθη
Πολεμώντας μανιακῇ,
Κυβερνᾷ ὁποῦ ἡ χάρη ἐχάθη
Ἡ ἔχτρα μὲ ἄγρια φωνατιά.

Μὰ αὐτὴ μὲ γλυκὲς ὁμιλίες καταπεύθει,
Τὸ σκήπτρο κρατεῖ ἀπὸ τὰ ἡμερὰ τὰ ἥδη
Σιγάζει διχόνοιες ποῦ παίρνουν φωτιά,
Τὲς δύνამες ποῦναι ἐχθρικές καὶ μισοῦνται
Τὲς σμίγει, ὥστε ἀντάμα μὲ χάρη βαστιοῦνται,
Τὰ ἀδιάπολα ἐνάντια τὰ ἐνόνει ὦ· κι' αὐτά.

Κέρκυρα 7.1.915

Κ. ΘΕΟΤΟΚΗΣ

— Στὸ ἐρχόμενο φύλλο θὰ δημοσιεύσωμε τὴ «Μινιόν»
τοῦ Γκαίτε μεταφρασμένη ἀπ' τὸν κ. Κ. Θεοτόκη, γὰ νὰ
τραγουδιέται κατὰ τὴ μουσικὴ τοῦ Μπετόβεν. Τὴ μετάφρα-
σὴν πρωτοτραγούδησε στὴν Κέρκυρα, τὸν περασμένο Φλε-
βάρη, στὴ συναυλία τῆς «Ἐνωσῆς τῶν ἐρασιτεχνῶν», ἡ κ.
Ρίνα Γουλιελμοῦ.